

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Apollinis Judicium politicum in Monteparnasso Contra Monarchiae sectatores

Boccalini, Traiano

Messinae, 1671

Legati Siculi non exaudiuntur, sed turpiter repelluntur ab Apolline.

urn:nbn:de:hbz:466:1-13233

juris. Jussit enim Apollo omnes præclaros viros datis dextris jurare D. Donato Guarino, Archipædagogo artis pedanteriæ, se observaturos canonas quosque minimos ejus Grammaticæ: pœnamque statuit in transgressores. Quamquam decreto communi derogatorio sub clausula irritante, cunctis nationibus fuerit adempta libertas & privilegium, non hujus modo, sed priorum etiam temporum: nihilominus nobilissimis Neapolitanis in gratiam fœcundæ Parthenopes, peculiari privilegio potestas est facta veteri sua prærogativa conjugandi cum præterito plusquam imperfecto.

*Legati Siculi non exaudiuntur,
sed tarpiter repelluntur
ab Apolline.*

PORTUI montis Pindi duobus elapsis diebus navis appulsa est, vehens quosdam legatos Siculos, ab ejus insulæ

E 5 cul-

cultoribus, negotiorum quorum maximum intererat gratia, ad Apollinem destinatos. Qui cum Apollinem adventus sui certiozem reddidissent, ab eius audientiam efflagitabant. Simulacrum Apollinis Sicularum nomen percepit, continuo Ludovico Pulci Barigello è Campania, maxima iracundia imperat, significet, nolle se eos in conspectum admittere, nedum audientiam facere. Proinde extemplo sese in navem receperunt: nolle quidquam sibi postea commercii esse cum gente illa, à qua tam insigni foret affectus injuria. Legati secundum mandatum Apollinis in navem regressi sunt. Ei nihilominus humilissimum libellum supplicem miserunt, quo referrent, sese missos esse, ut ei nunciarent novas afflictiones, inauditas oppressiones, & angariationes miserandas, quas denuo ab Hispanis perpetenterentur: miseriasque, quibus gens involveretur, esse calamitosa. adeo, ut à benignis Majestatis Apollinis

nar

naris auribus exaudiri mererentur :
quin etiam dignas esse , quarum mise-
ricordia ultimi Scythæ , aut si qui us-
quam terrarum magis iis barbari , tan-
gerentur.

Hæc oratio supplex per Reveren-
dissimum patrem Thomam Fazellum,
optimum rerum Sicularum scriptorem,
Apollini tradita est. Qui etiam certio-
rem eum fecit, statum præsentem Sicu-
lorum superare omnem afflictionem
humanam. Fazello autem ad ista respon-
debat Apollo, Siculos omnino id pro-
mereri, præsertim cum se dignos reddi-
derint, qui sic tractentur, ob quod adeo
doleant. Quapropter quamprimum
legatis illis nuntiaret, quod si spatio
duarum horarum ex portu Pindi non
recessissent, protinus tormentis navim
se pessum esse daturum. Nolle se ho-
minem quempiam ex hac insula in-
tueri ; ut quæ prima nutrix fuisset o-
mnium malorum, cum sibi, tum etiam
cæteris Europæ nationibus.

postquam attraxissent illam inhumana
 nam ambitiosamque Hispanicam no-
 tionem, incognitam antea Italiae ac ali-
 Europæ principibus, funestissimum. A-
 ragoniæ regum subierunt jugum, etiam
 initium miserandæ & atrocissimæ tra-
 gœdiæ dederunt: cuius exitum finita
 tima scena actus quinti si principes si-
 vissent, perpetuo nudis jejunassent
 nibus; orationibusq; vacassent assiduè
 ad impetrandum auxilium divinum;
 que ipsos ab iis liberandum malis, qu-
 bus non posse ulterius humanis obvia-
 iri unguentis, abunde manifestum est.
 Respondit Fazellus, Majestatem Apo-
 linarem non debere ob hoc succenturi-
 Siculis, sed Reginae Joannæ secundæ
 quæ semper deploranda Petri Arrago-
 nii adoptione, sola omnium malorum
 Italiae causa ac fons fuisset. Et in hac
 imprudentem & impudicam dominam
 posse Apollinem jure odium suum ven-
 dicare. Ad hæc Apollo: Eos, qui non
 exactè occultas principum cogitationes
 nos-
 tute
 Sed
 que
 ut f
 con
 His
 ipse
 adv
 mu
 nisi
 Ital
 Pec
 mo
 tes
 imp
 imp
 for
 tate
 bus
 re f
 ex
 mar
 tra
 nos
 nos

noſſent, ut ipſe præſentem Italiae ſervi-
 tutem, reginam iſtam reprehendere.
 Sed veritatem rei aliter ſeſe habere,
 quoniam conſtaret, illam non unquam,
 ut ſeſe defenderet ab regibus Gallicis,
 commiſſuram fuiſſe tantum errorem, ut
 Hiſpanum regem adoptaret, niſi prius
 ipſum regno Siciliae potentiorem anim-
 advertiſſet: Regesque Arragonum, ſi-
 mulac ad imperium ejus inſulae perve-
 niſſent, illa omnia fuiſſe operatos, quæ
 Italis flagello, ſibi vero felicitati fuerint.
 Peccata inſuper Siculorum eſſe ejusce-
 modi, ut velle minuere eorum calamita-
 tes, unde patrocinium quærerent tanta
 imprudentia commiſſis, maxima eſſet
 impietas. Summum verò beneficium
 fore, perpetuo augere ſupplicii acerbi-
 tatem; ut exemplo eſſet cæteris nationi-
 bus, quam planta illa amaros ſuo tempo-
 re fructus producat, ſi quando populus
 ex mera deſperatione, & rabie, eò miſe-
 riarum perducitur, ut jugum gentis ex-
 tranee ſubeat. Reſpondit huic Fazel-
 lus,

lus, vera hæc fore omnia, si Siculi, ex
 fo Regis Itali jugo, sese hominibus
 baris subjecissent. Illos vespera sua
 consultos & impetuosos Gallos ma
 ris & constantibus Hispanis com
 tasse, ac proinde consilium Sicularum
 quandoquidem justum videretur, ne
 promereri tantum Apollineæ majest
 tis odium. Quin etiam accensus
 in Fazellum Apollo, idque non levi
 indignantique animo: Videtur ne igit
 tibi, inquit, ea non esse crassissima igno
 rantia, transire ex insolentia, prodigi
 tate, & negligentia Gallica ad crudel
 tatem, avaritiam, & intolerandam in
 perii Hispanici savitiam? Nescivere
 Siculi, quod nonnemini est notum, do
 minium Hispanorum in nationes esse
 æternum, ac proinde letiferum; cum
 monarchia Gallicana, febris malignæ
 millima, quamvis ea periculossissima sit
 spem nihilominus vitæ relinquat, mul
 tisque medicamentis curari possit, ut
 à vobis vesperis Siculis factum est. Ve

per certe periculosissimus, nisi medicina vestra multo deteriorem reddidissetis statum salutis vestræ. Quamobrem, Fazelle, populi sapientes, tunc demum arma ad rebellandum suscipiunt, si quando certi sint, sese posse præstare, ut servitutem libertate, non autem principem extraneum rege Barbaro commutent. Quippe pisces si norint, sese non posse ex oleo bulliente in aquam frigidam evadere, minoris pœnæ æstimant, sese in sartagine continere, quam in prunas resilire.

*Sigismundus Battorius tarde
Latinas literas didicit.*

Heri vigesima hora in hanc aulam solitus ex Germania veredarius advenit: qui lætitia unumquemque affecit, gratissimo secum nuntio allato, serenissimum Sigismundum Battorium, Transylvaniæ Principem, adeo amore venustissime Latine linguæ incensū esse, ut